

Sygn. I C 289/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Banaś
Protokolant:	Małgorzata Bugiel

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2014 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa T. L.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w Słupsku

o zadośćuczynienie

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda T. L. na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200 zł (słownie: siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt IC 289/13

UZASADNIENIE

Powód T. L. po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu wniesionego do Sądu Okręgowego w Słupsku domagał się od pozwanego Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Słupsku zasądzenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 2.390.000 zł. W uzasadnieniu swojego żądania w stosunku do pozwanej jednostki Skarbu Państwa, powód wskazywał na liczne zaniedbania jakich dopuszczono się wobec jego osoby przy wydawaniu przeciwko niemu wyroków skazujących, w tym w szczególności w sprawie (...) w której skazanie nie zostało odnotowane w Krajowym Rejestrze Karnym, a zatem brak było podstaw do zarządzenia wobec niego wykonania orzeczonej kary i umieszczenia w zakładzie karnym pozbawiając tym samym wolności.

Reprezentująca pozwanego Skarb Państwa Sąd Rejonowy w Słupsku Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wniosła o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego tak co do zasady jak i wysokości, również z uwagi na przedawnienie roszczeń, podnosząc, iż zgodnie z przepisem art. 442¹ § 1 k.c. (przed nowelizacją art. 442 k.c.) roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Pozwany wniósł także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny;

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 12 listopada 2007r. wydanym w sprawie (...) powód T. L. został uznany winnym zarzucanego mu czynu tj. tego, że w dniu 16 lipca 2007r. na trasie R. – D. nie zastosował się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów wydanego przez Sąd Rejonowy w Słupsku w sprawie sygn. akt (...) i kierował samochodem m-ki F. (...) o nr rej (...) będąc w stanie nietrzeźwości i za to skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat.

dowód; wyrok SR w Słupsku z dnia 12.11.2007r. k. 39 akt sprawy (...)

Wyrokiem z dnia 16 maja 2008r. wydanym przez Sąd Rejonowy w Słupsku w sprawie (...) T. L. został uznany winnym zarzucanego mu czynu, polegającego na kierowaniu w dniu 6 stycznia 2008r. w S. samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, tj. przestępstwa z art. 178a§ 1 kk i 244 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk i za to ponownie skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W dniu 11 czerwca 2008r. w oparciu o zarządzenie sędziego sprawozdawcy sprawa została wykonana w Sekcji Wykonywania Orzeczeń. Skazanie nie zostało zarejestrowane w Krajowym Rejestrze Karnym, w związku z czym dopiero w dniu 3 października 2013 r. na zarządzenie Prezesa Sądu Rejonowego w Słupsku wysłano do Ministerstwa Sprawiedliwości kartę rejestracyjną celem objęcia rejestrem tego skazania.

Z dniem 28 sierpnia 2008r. T. L. rozpoczął odbywanie orzeczonej kary.

dowód; wyrok SR w Słupsku z dnia 16.05.2008r. k. 73, zarządzenie z dnia 27.05. (...) k.76, notatka urzędowa z dnia 29.10.2008r. k.111 - akt sprawy (...)

Następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 24 października 2008r. wydanym w sprawie (...) powód T. L. po raz kolejny został skazany za popełnienie kolejnych przestępstwa z ustaleniem, iż stanowią one ciąg przestępstwa na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat.

dowód; wyrok SR w Słupsku z dnia 24.10.2008r. k. 86 akt sprawy (...)

W dniu 13 stycznia 2009r. do akt sprawy Sądu Rejonowego w Słupsku sygn. (...) wpłynęło pismo z Krajowego Rejestru Sądowego informujące o skazaniu powoda w sprawie (...).

dowód; pismo z dnia 5.01.2009r. k. 39 akt sprawy (...)

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2009r. Sąd Rejonowy w Słupsku zarządził wykonanie kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego T. L. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 12 listopada 2007 roku w sprawie (...) uznając, iż kara powyższa ulega skróceniu o okres 10 dni odpowiadający 10 dniom zastępczej kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego w miejsce nieuiszczonej kary grzywny. W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia Sąd zważył, że w okresie próby skazany dopuścił się przestępstw podobnych do tego, za które karany był w sprawie (...). W wyniku rozpoznania zażalenia Sąd II instancji postanowieniem z dnia 22 czerwca 2009r. utrzymał w mocy zaskarżone przez powoda postanowienia, wskazując w uzasadnieniu, iż Sąd I instancji prawidłowo ustalił i wykazał, że zarządzenie wykonania kary łącznej orzeczonej z warunkowym zawieszeniem wykonania w sprawie (...) jest obligatoryjne z uwagi na uregulowanie zawarte w art. 75§1 kk. Z treści tego przepisu wynika, że Sąd zarządza wykonanie kary, gdy skazany w okresie próby popełnił podobne przestępstwo umyślne do tego, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności. Te warunki zostały spełnione, gdyż wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 24 października 2008 r. w sprawie (...) T. L. został prawomocnie skazany za popełnienie przestępstw z art. 178a

§1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat.

dowód; postanowienie SR w Słupsku z dnia 6.04.2009r. k. 60, postanowienie SO w Słupsku z dnia 22.06.2009r. k. 69 akt sprawy (...)

Sąd zważył co następuje;

Odnosząc się w pierwszej kolejności do najdalej idącego zarzutu strony pozwanej tj. do zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia dochodzonego roszczenia powoda, stwierdzić należało, iż w oparciu o zebrany, a w szczególności przedstawiony przez pozwanego w sprawie materiał dowodowy, brak było możliwości oceny jego zasadności. Pozwany poza zgłoszeniem i przywołaniem podstawy prawnej zarzutu przedawnienia, w żaden sposób go nie uzasadnił, jak i nie wskazywał z jakich konkretnie działań samego powoda go wywodzi, jak i daty od której ewentualne przedawnienie rozpoczęłoby swój bieg.

Przechodząc zatem do merytorycznego rozpoznania zgłoszonego żądania, wskazać należy, iż spór w sprawie dotyczył oceny, czy doszło do działania władzy niezgodnego z prawem, a to z kolei, wymagało odniesienia się do poglądów doktryny odnośnie rozumienia art. 417 kc, z których wynika, iż przesłankę bezprawności ujętą w formule „działanie lub zaniechanie niezgodne z prawem” należy ujmować ściśle, jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej. Chodzi tu zatem o niezgodność z konstytucyjnie rozumianymi źródłami prawa, czyli Konstytucją, ustawami, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi oraz rozporządzeniami.

Przywołany powyżej art. 417 § 1 kc jest podstawą odpowiedzialności Skarbu Państwa jako szczególnej państwowej osoby prawnej, cywilnoprawnej personifikacji państwa. Użyte w nim pojęcie „wykonywanie władzy publicznej” obejmuje tylko takie działania, które ze swej istoty, a więc ze względu na charakter i rodzaj funkcji przynależnej władzy publicznej, wynikają z kompetencji określonych w samej Konstytucji oraz innych przepisów prawa. Ich wykonywanie z reguły łączy się z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki. Obejmuje zatem działania w takim obszarze, w którym może dojść do naruszenia prawa i wolności jednostki ze strony władzy publicznej, czyli przepis ten jest podstawą odpowiedzialności Skarbu Państwa wówczas, gdy szkoda została wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie funkcjonariusza państwowego lub państwowej jednostki organizacyjnej bez osobowości prawnej, uprawnionych do wykonywania władzy publicznej (tzw. sfera imperium).

Utrwalona wykładnia tego przepisu nie pozostawia żadnych wątpliwości, że źródłem szkody jest wyłącznie niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Należy przez to rozumieć wszelkie czynności związane z wykonywaniem imperium: zarówno czynności faktyczne, np. niezgodne z prawem zastosowanie środków bezpośredniego przymusu, jak i indywidualne rozstrzygnięcia podjęte przy zachowaniu określonej procedury, np. decyzja, zarządzenie.

Podstawową przesłanką tej odpowiedzialności jest bezprawność, ujęta zarówno w art. 77 ust. 1 Konstytucji RP, jak i w art. 417 kc, w formule „niezgodne z prawem”. Odpowiedzi na pytanie jak rozumieć ową „niezgodność z prawem” należy poszukiwać w szczególności w dorobku judykatury. Asumptem do rozważań na ten temat stał się wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 4 grudnia 2001 r., w sprawie (...), który wyjaśniając pojęcie „niezgodne z prawem” użyte w art. 77 ust. 1 Konstytucji, skłaniał się ku ścisłemu ujmowaniu tego pojęcia, rozumiejąc je jako „zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej”, podkreślając, że w ujęciu konstytucyjnym pojęcie „niezgodność z prawem” jest węższe od cywilnego pojęcia „bezprawność”. W uzasadnieniu tego wyroku Trybunał wskazał jednak, że przy stosowaniu art. 417 § 1 kc, w brzmieniu przed nowelizacją, nie ma przeszkód, aby w ramach odpowiedzialności odszkodowawczej „niezgodność z prawem” ujmować jako działanie naruszające przepisy prawa, normy moralne i obyczajowe. Przy rozstrzyganiu roszczeń opartych o art. 417 kc, w brzmieniu jakiego dotyczył wyrok TK, zapadały orzeczenia, które w ten sposób pojmowały przesłanki odpowiedzialności z niego wynikające (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2004 r., (...)), w którego tezie wskazano, iż „pod pojęciem bezprawności na gruncie prawa cywilnego należy rozumieć nie tylko naruszenie przepisów prawnych, ale także naruszenie obowiązujących w

społeczeństwie norm moralnych i obyczajowych, określanych zbiorczym mianem „zasad współżycia społecznego” lub „dobrych obyczajów”).

Takie ujmowanie pojęcia „niezgodność z prawem”, na podstawie aktualnego brzmienia art. 417 § 1 kc, nie znajduje jednak uzasadnienia, bowiem w treści obowiązującej od 1 września 2004r., przepis posługuje się identycznym pojęciem „niezgodne z prawem”, jakiego użyto w art. 77 ust. 1 Konstytucji RP. Brak racjonalnych argumentów, aby identycznym pojęciem użytym w Konstytucji i w Kodeksie cywilnym nadawać inną treść. Nadto ustawodawca, w art. 417 kc, ograniczył odpowiedzialność podmiotów za szkodę wyrządzoną wyłącznie przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Wykonywanie tej władzy następuje na podstawie i w granicach prawa. Tym samym uzasadnione jest, aby oceny odpowiedzialności odszkodowawczej podmiotów za takie działania lub zaniechania dokonywać tylko i wyłącznie w płaszczyźnie legalności tych działań i zaniechań.

Za powyższym przemawia również fakt, że w obowiązującym ustawodawstwie istnieją obligatoryjne procedury regulujące tryb stwierdzenia bezprawności decyzji, czy orzeczeń sądowych, w których nie ma miejsca na ocenę ich legalności z punktu widzenia zasad współżycia społecznego lub norm moralnych. W konsekwencji przyjęć należy, że przy stosowaniu art. 417 kc przesłankę bezprawności ujętą w formule „działanie lub zaniechanie niezgodne z prawem” należy ujmować ściśle, jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej. Chodzi tu zatem o niezgodność z konstytucyjnie rozumianymi źródłami prawa, czyli Konstytucją, ustawami, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi oraz rozporządzeniami, a po 1 maja 2004 r. również z dorobkiem prawnym Wspólnoty Europejskiej i prawem stanowionym przez Unię Europejską, bowiem normy te mają pierwszeństwo w razie kolizji z normami zawartymi w ustawach, rozporządzeniach czy aktach prawa miejscowego, na podstawie art. 91 ust. 3 Konstytucji RP (vide: Komentarz G, B. do art. 417 kc).

Zdaniem Sądu Okręgowego, w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, zatem nie ma dostatecznego uzasadnienia do przyjmowania szerokiego, cywilnoprawnego rozumienia bezprawności w ujęciu art. 417 § 1 kc, tj. takiego, o którym mowa w art. 24 kc, bowiem sam fakt umieszczenia w Kodeksie cywilnym normy prawnej regulującej odpowiedzialność odszkodowawczą za działania władzy publicznej nie uprawnia do twierdzenia, że bezprawność ujęta w takiej normie musi być interpretowana według cywilistycznych kryteriów. Zobowiązaniowy stosunek odszkodowawczy, powstający zgodnie z art. 417 § 1 kc, jest efektem bezprawności zaistniałej w sferze publicznoprawnej, nie zaś na gruncie stosunków cywilnoprawnych. Zatem wzorzec nakazanego i dozwolonego postępowania organu władzy publicznej, w konkretnym stosunku publicznoprawnym, konstruowany powinien być na podstawie norm prawnych regulujących taki właśnie stosunek. Z tego też powodu bezprawność, o której mowa w art. 417 § 1 kc, jako stanowiąca element stosunku o charakterze publicznoprawnym, nie może być utożsamiana z bezprawnością, będącą elementem stosunków cywilnoprawnych (vide: Komentarz E. G. do art. 417 kc). Dotyczy to również sytuacji gdy podstawa roszczenia, jak w niniejszej sprawie, konstruowana jest w powiązaniu art. 417 kc z art. 24 kc, bowiem pierwszy z tych przepisów wskazuje przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa i jest w tym zakresie przepisem szczególnym.

Jeśli przyjąć istnienie wielości, możliwych do zrekonstruowania na podstawie obowiązujących norm, stosunków prawnych między państwem (organami publicznymi) a jednostką, to kwestię „niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej” należałoby oceniać każdorazowo na podstawie właśnie owych norm, które dany stosunek publicznoprawny regulują, wskazując na prawa i obowiązki stron w takim stosunku publicznoprawnym. Aby więc postawić organom władzy publicznej zarzut bezprawnego działania lub zaniechania, należałoby wskazać normę prawną, regulującą dany stosunek, którą ów organ naruszył. (...) musi być więc każdorazowo ustalana, czy też zrekonstruowana, na podstawie norm regulujących dany stosunek publicznoprawny. Zatem charakter norm regulujących oznaczone stosunki publicznoprawne oraz nakładających na organy władzy publicznej obowiązki określonego działania lub zaniechania, przesądzał będzie o istnieniu lub nieistnieniu bezprawności w danym stosunku. Zasadniczym kryterium bezprawności będą zatem konkretne normy prawne.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że podstawą dochodzenia roszczenia przeciwko Skarbowi Państwa o naprawienie szkody wynikłej na skutek zaniechania działania przez funkcjonariusza państwowego, jest istnienie obowiązku podjęcia

określonego działania. Na tle prawa konstytucyjnego w grę mogłoby wchodzić tu jedynie zaniechanie podjęcia obowiązku przewidzianego w przepisach prawa. Uchybienie obowiązkowi tylko takiej rangi można by zakwalifikować jako zachowanie niezgodne z prawem, skutkujące odpowiedzialnością odszkodowawczą. Jak to bowiem podkreślił Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wskazanego wyżej wyroku z dnia 4 grudnia 2001 r. „niezgodność z prawem”, w świetle art. 77 ust. 1 Konstytucji, musi być rozumiana ściśle, zgodnie z konstytucyjnym ujęciem źródeł prawa (art. 87-94 Konstytucji).

Nadto zważyć należy, że postępowanie karne prowadzone jest w interesie społecznym i jest wyrazem realizacji obowiązku państwa zapewnienia obywatelom bezpieczeństwa. Konkretyzuje się w ściganiu osób popełniających przestępstwa oraz wymierzaniu im przewidzianych przez prawo kar, zatem należy uznać, że postępowanie karne podejmowane jest w interesie ogółu. Jednocześnie wskazać też należy, iż ochrona tego interesu nie może być realizowana w sposób naruszający prawa jednostki i przez ten pryzmat należy oceniać roszczenie powoda.

Bezprawności działania pozwanego Sądu Rejonowego w Słupsku powód upatrywał w niedbale przeprowadzonych czynnościach po wydaniu wyroku w sprawie (...) skutkujących nie zarejestrowaniem skazania w Krajowym Rejestrze Sądowym. Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 czerwca 2013 r. sygn. akt (...) „iż mogą wystąpić takie naruszenia procedury, które nie przesądzają o bezprawności podjętej decyzji procesowej (...), tylko w przypadku wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej można by mówić o uchybieniu proceduralnym, które mogłoby skutkować naruszeniem dobra osobistego jakim jest wolność, rodzącym ewentualną odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa.”

Analiza kolejnych zapadających przeciwko T. L. wyroków prowadzi do wniosku, że okoliczność ta pozostała bez wpływu dla jego sytuacji prawnej, zaś fakt odbywania kary pozbawienia wolności jest wyłącznie wynikiem popełnienia przez powoda szeregu przestępstw, za które skazywany był kolejnymi wyrokami. Podstawą zarządzenia wykonania wobec powoda kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej w sprawie (...) mogło być zarówno skazanie w sprawie (...), jak również skazanie w sprawie (...), w obu wypadkach dopuścił się on bowiem w okresie próby popełnienia występów podobnych z art. 178a § 1 k.k. i nast., za które skazano go na kary pozbawienia wolności, przy czym w sprawie (...) z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Podstawą faktyczną ustalenia w stosunku do T. L. powrotności do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k. było skazanie i odbycie kary pozbawienia wolności w sprawie (...) uprzednio warunkowo zawieszony, co do której – jak wykazano w uzasadnieniu postanowienia wydanego w sprawie (...) (k.60 akt (...)) – istniały podstawy do zarządzenia jej wykonania, co znalazło również potwierdzenie w uzasadnieniu Sądu II instancji na skutek rozpoznania zażalenia powoda.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż podstawę prawną żądania powoda stanowi art. 417 kc w związku z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP. Dla ustalenia odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa niezbędne było zatem zbadanie współlistnienia przesłanek tej odpowiedzialności w postaci: bezprawnego zachowania się funkcjonariuszy organów ścigania, które spowodowało, według powoda, szkodę w jego mieniu i na jego osobie oraz związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem się funkcjonariuszy a szkodą.

Gwoli wyjaśnienia i ustosunkowania się do zarzutów pozwu, wskazać należy, iż w judykaturze utrwalony jest pogląd, że samo stwierdzenie bezprawności działania funkcjonariuszy Skarbu Państwa, nie powoduje powstania obowiązku odszkodowawczego przy braku szkody (vide: wyrok SN z 27 sierpnia 2008r., w sprawie (...)). Dla przyjęcia odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie art. 417 § 1 kc, niezbędne jest łączne wystąpienie trzech przesłanek: niezgodne z prawem zachowanie funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonych mu czynności; powstanie szkody; normalny związek przyczynowy pomiędzy niezgodnym z prawem zachowaniem funkcjonariusza państwowego a szkodą (vide: wyrok SN z 7 maja 2008r., w sprawie (...)).

Mimo, że szeroko przedstawione już wyżej argumenty, przemawiają za kategorycznym stwierdzeniem, iż po stronie pozwanej brak było przesłanki bezprawności działania, co czyni zbędnym rozważania dotyczące ustalenia szkody i związku przyczynowego pomiędzy działaniem statio fisci Skarbu Państwa a szkodą, jaką wskazuje powód, to dodać

należy, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, pozwala na dokonanie ustaleń, iż działania te nie wywołały szkody, której

Odnosnie żadanego zadośćuczynienia, na podstawie art. 448 kc, który stanowi, iż w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia, podnieść należy, iż przesłanką odpowiedzialności, na jego podstawie, jest naruszenie dobra osobistego, powodujące szkodę niemajątkową oraz istnienie związku przyczynowego między tym czynem a szkodą niemajątkową spowodowaną naruszeniem dobra osobistego. Tymczasem w niniejszej sprawie, co już szeroko omówiono wyżej, brak podstaw do uznania, iż nie wpisanie orzeczenia w sprawie (...) do Krajowego Rejestru Karnego spowodowało naruszenie jego dóbr osobistych, w rozumieniu art. 23 i 24 kc.

Odnosząc się już na koniec do zarzutów podniesionych w piśmie z dnia 14 października 2013 r. w którym powód kwestionuje zagadnienia związane z wydanym wyrokiem łącznym, to podkreślić należy, iż zgodnie z dominującym poglądem sąd cywilny nie jest władny do rozstrzygnięcia w powyższej kwestii, ponieważ stosuje się tu przepisy dotyczące odszkodowania za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie uregulowane w kodeksie postępowania karnego (art. 552-559).

Z tych względów powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania pozwanej orzeczono na podstawie art.98 kpc w zw. z art.108 § 1 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik, oraz § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu- / Dz. U. z 2002, Nr 163, poz. 1349 ze zm./. Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę jest zobowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie niezbędne koszty procesu. Do kosztów tych zalicza się zgodnie z art. 99 kpc w zw. z art. 98 § 3 kpc wynagrodzenie pełnomocnika.

Zgodnie z treścią art.102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów lub nie obciążyć jej w ogóle kosztami. Natomiast według art.98 §1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. A zatem decydujące znaczenie dla obowiązku zwrotu kosztów procesu ma jego wynik, zaś wyjątek od powyższej ogólnej zasady przewiduje art.102 k.p.c., który pozwala w szczególnie uzasadnionych wypadkach na zasądzenie od strony przegrywającej tylko część kosztów lub nie obciążanie jej w ogóle kosztami, przy czym przepis ten nie może być rozszerzająco wykładany i wyklucza uogólnianie, a może być stosowany w zależności od konkretnego przypadku.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania w stosunku do powoda dobrodziejstwa art.102 kpc tylko ze względu na jego sytuację majątkową. Wytoczenie oczywiście nieuzasadnionego powództwa generuje co do zasady koszty, z których poniesieniem powód winien się liczyć. W tej sytuacji zła kondycja finansowa powoda nie świadczy o istnieniu szczególnie uzasadnionego przypadku, o którym mowa w art.102 kpc, pozwalającym na nie obciążanie go kosztami procesu (vide; post. SA w G. z dnia 20.07.2011r. sygn. (...))

Na oryginale właściwy podpis